

Jan Stoué.

In de Huijkar

door R.W. van Asch

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

IN DE HUIFKAR

DOOR

R. W. VAN ASCH

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

Voorzichtig daalde hij de helling van den dijk af, . . . blz. 13

HOOFDSTUK I.

Op een zonnigen middag reed een kar al hobbelend over een mullen zandweg. Het was reeds laat in September, maar toch nog zoo'n drukkend warme dag als de zomer ons vaak ten afscheid geeft.

Warm — dat scheen de voerman op den bok 't ook te vinden. Meer slapend dan wakend liet hij de leidsels over z'n knie bungelen. Af en toe schrikte hij op uit z'n dommel en deed dan met loom gebaar de zweep over het paard glijden, om het dier van de lastige vliegen te verlossen.

Minder last van de warmte had een tweetal kinderen, dat op één der zijwegen kwam aandraven.

Te warm om hard te loopen? — o, neen, de beenen hadden al veel te lang naar hun zin stil moeten zijn onder de schoolbanken!

Springen, huppelen, hollen, zoo was altijd hun gang na schooltijd — en daarvan lieten ze zich door de felste zon niet afbrengen.

Daar kregen ze de witte huif van de kar in 't gezicht! — en de lust be kroop hen, den wagen in te halen.

Alsof 't afgesproken was, begonnen ze nog harder te loopen. En weldra waren ze dicht achter het voertuig.

„Kijk,” riep Jan, „de klep is neer! Zullen we meerijden?”

„k Durf niet,” hijgde z'n zusje Heintje.

„Och wat! Die daar op den bok ziet ons toch niet. En ik zal je wel ophijschen!” stelde Jan gerust.

Met één sprong was hij al op de plank, die aan twee stevige kettingen neerhing.

Verlangend keek Heintje naar hem op, greep z'n toegestoken handen en liet zich optrekken. Dat was nog een heele toer voor den jongen, al was hij voor z'n elf jaar heel wat mans en veel steviger dan z'n tener zusje van acht.

Daar zaten ze nu triomfantelijk op hun troon met de beenen heen en weer te zwaaien, genietend van den stoffigen rit . . . meer dan hun koetsier, die niets van z'n nieuwe medereizigers had bemerkte. En gelukkig maar, want dan hadden ze zeker kennis gemaakt met de zweep.

Bode Baanders hield niets van zulk bezoek op z'n wagen. Hij had geen hekel aan kinderen en kon best wat van ze velen, maar dat op- en afklauteren vond hij veel te gevaarlijk. Daarbij kon hij ook geen oog houden op zijn vrachtjes, waarmee zijn wagen gewoonlijk was volgepakt: zakken met aardappelen; manden met kippen of eieren; kisten en kistjes; doozen en doosjes — en nog veel meer.

Gewoonlijk deed hij de klep dicht, maar vandaag had hij dit verzuimd.

Een eindje reden de kinderen mee zonder te spreken.

Ze moesten eerst nog wat uitblazen. Maar lang konden ze hun mond niet houden.

Heintje begon:

„Lekker, hè?!”

„Nou, als ik rijk was, liet ik me altijd met de kar van school halen!”

„Ik ook, maar dan met een rijtuig, net als Fine van den burgemeester! En dan droeg ik ook zulke mooie bruine schoenen en niet zulke zware klompen.”

En Heintje sloeg, met een ontevreden gezichtje, haar klompjes tegen elkaar, die moeder Zaterdag nog wel zoo netjes blank geschuurd had en waar ze eerder trotsch op mocht zijn.

Jan, die niet eens naar de verzuchting over de klompen geluisterd had, riep op eens vol vuur:

„Kijk eens, kijk eens! — een haas — daar, op zij. — Kijk, kijk hem eens rennen! — Wat een groote! — Hè, als ik groot ben, wil ik jager worden! — Wat zou ik mikken!”

„Nee, als ik groot ben, wil ik boerin worden en eigen koebeesten hebben.”

Heintje was de bruine schoenen al weer vergeten, die zouden ook niet erg van pas komen bij 't melken.

„Hè, jong,” schrikte ze ineens op en greep angstig den ketting vast, „wat is dat?”

„Nou, dat scheelde ook niet veel of je was er afgeduikeld! — 't Komt van dien grooten kei, die daar ligt. Zie je 'm? Nou, de baas kijkt ook niet goed uit z'n oogen.”

De baas had, met recht, niet goed uitgekeken. Maar door den onverwachten schok was hij meteen goed wakker. Hij wreef z'n oogen eens uit, keek op z'n horloge en zag tot z'n schrik, dat 't al bij vijven was.

Hij gaf het paard een tikje met de zweep. En nu ging het sukkeldrafje over in een flinken gang.

Het tweetal achterop zat onderwijl te overleggen, tot hoever ze mee zouden rijden. Heintje vond: tot den molen. — Daar kwam de weg op uit, waar hun huisje stond.

Maar Jan meende, dat ze best nog wat verder konden meerijden en dan terug loopen. Anders zouden ze zoo vroeg thuis zijn.

„Goed,” zei Heintje, „tot de brug dan! — Maar, zeg eens, Jan, we gaan op eens veel harder! — Zoo is 't nog leuker, hè?!”

„Noem jij dat maar leuk...! Durf jij er zoo afspringen?”

„Ikke niet, hoor.”

„Je bent ook maar een meisje —. Ik durf best!”

Meteen ging hij op zijn buik liggen, om te probeeren, of hij zóó met z'n voeten den grond kon raken, maar er was geen denken aan!

Angstig trok Heintje hem bij den kiel.

„Niet doen, Jan; denk aan Pieter Vermaas.”

„Nou, wees maar niet bang. Ik ben er nog niet af!”

En hij zat al weer op z'n oude plaatsje. Beiden dachten met huivering terug aan het ongeluk, dat kort geleden met een schoolmakkertje was gebeurd: Pieter, die ook achter aan een wagen was gaan hangen, was

er onder 't rijden afgesprongen; — hij viel en kreeg een hersenschudding, waaraan hij eenige dagen later overleed. De meester had toen de kinderen nog eens op 't gevaarlijke van zulke klautertoeren gewezen.

Jan en Heintje zaten benauwd te kijken naar den grond, die nu zoo heel gauw onder hen door ging. Alle plezier was verdwenen.

Heintje begon weer:

„Zoo gauw hij stilstaat, gaan we er af, hè?”

„Je hebt mooi praten: zoo gauw hij stilstaat! — Dat kan nog wel zoo lang duren!”

„Maar ik *wil* er af.”

„Ik ook, maar wat helpt dat? We moeten nu mee, of we willen of niet. 't Is een mooie boel! Kijk, daar heb je den molen!”

Zwijgend reden ze nu verder en zagen met zorg, hoe de afstand tusschen hen en den molen steeds grooter werd.

De brug waren ze ook al voorbij. Zij kwamen nu op onbekende wegen.

Na een poos scheen de voerman zijn paard wat in te houden. Het verminderde z'n snellen gang, ja reed bijna stapvoets.

„Ha!” riep Jan opgetogen. „Nu kunnen we er mooi afspringen! — Even wachten tot die auto voorbij is!”

„Kom, man, rij wat vlugger,” mopperde hij tegen den chauffeur, die echter niets er van verstond en vlak achter den wagen aanhield.

Toen de auto eindelijk op zij uitweek, was het te laat. — De wagen reed weer in dezelfde vaart als tevoren.

Vreeselijk teleurgesteld keken de kinderen voor zich, den langen weg af.

„Is dat een berg, waar we nu op rijden, Jan?” vroeg Heintje.

„Welnee, kind, dat is de dijk! Dat zie je toch wel. Daarom reed hij straks zoo langzaam om er op te komen!”

„O! — Ik had den dijk nooit gezien.”

„Ik wel. Ik ben eens mee geweest naar 't veer, om bieten te lossen. Weet je wel, toen Arie van Oom Kees ze brengen moest.”

„O ja!” — en Heintje keek haar broertje vol ontzag aan. — „Zouden wij nu ook naar 't veer rijden?”

„'t Kan best zijn, maar ik hoop 't niet. Dat is nog een heel eind. 'k Geloof wel een uur.”

De man voorop keek met zorg over de rivier naar de zwarte wolken, die zich aan de overzijde dreigend samenpakten, en dacht:

„Een leelijke bui! — En dan misschien nog een tijd wachten aan 't veer. — Als ik maar droog thuis kom.”

Hij gaf 't paard nog eens 'n tikje en harder ging 't weer, zoodat de wielen ratelden en Jan en Heintje elkaar haast niet konden verstaan.

De bui kwam nader.

Op eens een felle rukwind, die de huid van de kar deed kraken en 't zand in groote kringen omhoog joeg. Op 'tzelfde oogenblik vloog Jans pet de lucht in, kwam met een grooten zwaai in 't gras langs den dijk neer en was meteen uit 't gezicht verdwenen.

Jan greep nog naar z'n hoofd en riep:

„M'n pet! Houd 'm!”

Maar het hielp niets. Niemand raapte hem voor Jan op en hij moest blootshoofds verder rijden.

Heintje stond 't huilen nader dan 't lachen. Het werd zoo donker en ze vond alles zoo akelig. O, waren ze maar thuis!

De eerste druppels begonnen te vallen, heel dikke, die weldra in straaltjes overgingen. Toen begon het te stroomen.

„Ik word zoo nat!” klaagde Heintje.

Het hielp niet, of ze haar rokjes al stijf over de knieën trok. De dunne kleertjes waren spoedig doorweekt.

„Laten we er maar in kruipen,” zei Jan.

„Mag dat?”

„Mag dat? — Mogen we hier dan zitten?”

Heintje voelde wel, dat ze heel verkeerd gedaan hadden en keek verlangend naar een droog plaatsje om.

Voorzichtig schoven ze achteruit, kropen tusschen de pakken door en hurkten samen neer achter een groote kist en 'n paar zakken, in den versten hoek van den wagen. Tot hun geluk stond er een groot, hoog ding tegen den rug van den koetsier, waardoor ze voor hem onzichtbaar waren.

Nu zaten ze tenminste droog. Maar hun angst was niet verdwenen; — neen, die werd met de minuut grooter.

Heintje zat bedroefd te huilen en ook Jan was nu de moed in de schoenen gezonken.

Het rollen van den donder klonk boven het geratel der wielen uit en het werd steeds donkerder.

„Bij 't veer moet hij stilhouden,” begon Jan na een poosje.

„En gaan we er dan uit?”

„Nee, nou durf ik niet meer. Ik ben bang, dat we slaag krijgen — en ik weet hier den weg ook niet in 't donker. Met 't bieten lossen was 't overdag, zie je!”

„O Jan . . . moeten we dan mee over 't water? En dan als die man thuis komt, vindt hij ons toch en dan slaat hij ons misschien dood!”

„Stil toch! schreeuw niet zoo hard, anders hoort hij ons nu al — en 't is misschien een kwaje!”

Deze veronderstelling beurde z'n zusje nu juist niet op. Ze bleef dan ook hartstochtelijk snikken, al deed ze nu ook wat zachter uit angst voor den „kwajen man.”

Toen ging ze weer voort:

„O Jan, en moeder, — wat zal die wel denken, als we niet thuis komen!”

Ja, daar had Jan ook al over gedacht. Wie moest nu op de broertjes en zusjes passen, als moeder de geit melk? En wie moest de eieren zoeken? O, wat waren ze toch begonnen!

Baanders had een zeil over z'n knieën uitgespreid, om zich eenigszins tegen den regen te beschutten en tuurde in de verte naar 't veer.

Gelukkig, de pont lag aan deze zijde.

Hij gunde zich geen tijd, om het achterzeil van den wagen neer te halen. Dat zou hij straks op de pont wel doen. Als hij maar eerst aan 't veer was.

„Heila, ho,” riep de veerman, die op het punt stond

weg te varen, hem toe, „haast je maar niet zoo; ik zal wel even wachten!”

„Goed!” riep Baanders.

Hij had nu het veer bereikt. Voorzichtig daalde hij de helling van den dijk af, die door de plasregens drassig was geworden; — toen een klein aanloopje en paard en wagen stonden op de pont, die onmiddellijk afvoer.

Toen ze de pont opreden, had Heintje angstig haar broertje bij den arm gepakt. 't Was ook zoo'n vreemde gewaarwording, dat schudden in het donker. Want 't was nu volslagen duisternis geworden in hun hoekje.

„O wee, daar heb je hem!” fluisterde ze.

„Stil blijven zitten!” fluisterde Jan terug. „Zoo ziet hij ons niet.”

Baanders klom nu achter op den wagen, om het zeil neer te halen en hield onderwijl een praatje met den veerman:

„Boos weertje!”

„Nou, dat zal waar zijn! — Je bent laat vandaag.”

„Ja, ik moest een omweg maken door H., waar ik besteld was. — Hou 't paard eens vast; 't is door 't felle lichten niet op z'n gemak.”

„Kun je nu door naar huis?”

„Ja, 'k moet alleen bij den tolbaas een mand afgeven en bij ons op 't dorp hier en daar een pakje.”

„Maar je wagen is nogal vol, zou 'k denken.”

„Dat is zoo, maar d'r is veel voor mezelf in: een groote kist, en dan een partij aardappelen, die ik onderweg

heb gekocht. — Ze zijn puik van 't jaar, vooral aan dien kant van de rivier.”

De kinderen durfden zich nu wat beter bewegen. Door het achterzeil was de wagen geheel gesloten en kon niemand meer naar binnen kijken. Voorzichtig schoof Jan wat verderop naar 't midden.

Daar had hij in den zijwand een klein rond stukje glas ontdekt. Hij keek er door en wenkte ook z'n zusje.

Heintje tuurde met ontzetting naar den reusachtigen waterplas.

„Net de zee!” fluisterde ze, — ze had nooit grooter water gezien dan het riviertje buiten het dorp; „daar kan je best in verdrinken.”

„Nou en of! — Zie je daar die lichten? Dat zijn groote booten. Die kleine schuitjes hier vlak bij hooren bij de pont. Arie vertelde 't me”

Maar Heintje had niet veel aandacht. Ze vond 't niets prettig, naar al die vreemde dingen te kijken en verlangde maar, om bij vader en moeder thuis te zijn en 't kleine zusje op schoot te hebben.

Thuis was ze nooit bang voor onweer. Hoe kwam 't dan, dat ze nu zoo benauwd was?

Opnieuw begonnen de tranen te vloeien. Ze kroop weer treurig in haar hoekje weg.

Ook Jan zocht z'n plaatsje op, want de wagen zette zich in beweging; ze hadden den overkant bereikt.

Nog even hoorden ze den ketting van de pont rammelen.

„Genavond, veerman.”

„Genavond, wel thuis!”

Dat zou wel op onweer uitloopen. — En dan de kinderen nog niet thuis! blz. 19

„Wim,” riep ze eindelijk, „kijk jij den weg eens op, of je Jan en Heintje ook ziet aankomen.”

Dat behoefde ze geen tweemaal te zeggen. Hij was het hekje al uit en meteen kwam een kleine dikzak achter hem aan waggelen.

Het was klein Keesje, nog maar pas in de broek. Hij volgde Wim altijd overal als een schaduw, en zag tegen hem op als een grooten broer. Want Wim was al vijf jaar, kon al op 't hek klauteren, tollen en nog veel meer. Jan was ook wel knap, maar die speelde nooit zoo leuk met hem.

Moeder zag Keesje wel mee door 't hekje glippen, maar liet hem gerust gaan: de kinderen konden geen kwaad op het stille landwegje, waar nooit een sterveling te zien was, — maar verder dan den molen, waar de rijweg begon, mochten ze nooit.

Toch had ze geen rust op haar bank. Ze wou zelve ook eens gaan uitkijken.

„Kom Jaantje,” riep ze tegen een kleine dreumes, die poffertjes zat te bakken in 't zand; „ga mee, dan loopen we Jan en Heintje een eind tegemoet.”

Jaantje was dadelijk klaar. Ze vond het altijd een feest met moeder te wandelen en den kinderwagen te mogen duwen. Dat overkwam haar haast nooit, want moeder had het altijd zoo druk.

Toen ze den weg op kwamen, riep Wim:

„Ik zie ze nog niet!”

Er was inderdaad geen levend wezen te bekennen.

Ze liepen nog door tot den molen, waar je den rijweg

Maar 's winters, als de wind uit 't Noorden kwam, of een snerpemde Oostenwind de ooren pijn deed, moest moeder haar dikwijls bij de warme kachel houden.

Dat kostte Heintje dan vaak tranen. Want ze vond het jammer de school zoo veel te moeten verzuimen. Ze leerde zoo graag.

Maar dan was het weer 'n heele vergoeding, als ze moeder mocht helpen in de huishouding.

Alles ging haar even netjes en handig af. Het heerlijkst van alles vond ze, als ze over het kleine zusje mocht moederen.

Als Heintje bij de kleintjes was, kon vrouw Post met een gerust hart overal heen loopen.

Ja, moeder had al een heele hulp aan haar oudste dochter! Ook nu miste ze haar. Ze verlangde hartelijk naar haar thuiskomst.

Al een paar malen had ze van haar naaiwerk opgekeken, als ze het tuinhekje meende te hooren, maar was telkens teleurgesteld.

Nu hoorde ze het weer; doch het was kleine Wim, die het hekje voor de aardigheid heen en weer klapte.

„De kinderen zijn laat vandaag,” dacht ze. „Ze zijn zeker onderweg een poosje gaan zitten. — Het is ook zoo drukkend warm!”

En ze naaide weer met ijver voort aan Jans zondagsche broek, waarin een groote winkelhaak zat. Lang kon ze echter haar ongeduld niet bedwingen. 't Werd nu wel ongewoon laat.

goed, nu het in den wagen ligt: Wat komt daar boven dat paarse jakje uit? — Een snoeperig, roze hoofdje met oogjes als kraaltjes en wangetjes, zoo zacht als fluweel! — En zie eens, twee heel kleine poppenhandjes met vingertjes als garnalen en heusche nageltjes er op.

Is het een kindje, een echt kindje — en geen pop?

Dat had Klaasje, Heintje's vriendinnetje, ook gevraagd, toen ze, eenige weken geleden, het nieuwe zusje mocht komen zien; maar Heintje had vol trots geantwoord:

„Nee hoor, het is een echt zusje! En ze kan schreeuwen ook!”

Nu schreeuwt Geertje niet. En als moeder den wagen naar buiten rijdt en vóór 't huis onder den lindeboom zet, ligt de kleine peuter tevreden met de oogjes tegen 't daglicht te knippen.

De vrouw van den molenaar had wel eens gezegd:

„M'n lieve mensch, pas toch op voor kou vatten. Ik hield het wurmpje liever in de bedstee!”

Maar moeder Post was gelukkig verstandiger. Ze bracht haar kinderen zooveel mogelijk in de buitenlucht en liet ze maar spelen in 't zonnetje.

Ze zagen er dan ook allen frisch en gezond uit. Alleen van Heintje, het oudste meisje, kon dit niet worden gezegd. Het dorp kende haar niet anders dan als een tenger, zwak kind. Toen ze twee jaar was, was ze ernstig ziek geweest en na dien tijd was ze altijd zwak gebleven.

's Zomers kon ze nogal met de andere kinderen mee. Geregeld viermaal daags liep ze met Jan den langen weg naar school, zonder dat 't haar hinderde.

En voort ging het weer, eventjes langzaam, maar weldra in fermem draf. Eerst volgden ze den dijk, doch geleidelijk werd de streek boschrijker en eindelijk voerde de weg tusschen dicht kreupelhout.

Heintje viel al spoedig van verdriet en vermoeienis in slaap, maar Jan zat met opgetrokken knieën en 't hoofd op de handen geleund te bedenken, wat hij doen zou, als de kar thuis kwam.

En gedurig dwaalden zijne gedachten af naar den weg bij den molen en het huisje aan het eind van dien weg.

HOOFDSTUK II.

Vrouw Post keek op de klok, den kleinen, koperen wekker op het hoekkastje.

„Halfvijf — vroeg klaar!” dacht ze bij zichzelf. „Als de kinderen straks thuis komen, kan ik nog eens flink opschieten aan mijn stapel naaiwerk.”

Ze had hard gewerkt, de ijverige moeder, en verlangde uit het warme vertrek weg te komen, om het koele plekje voor 't huis op te zoeken.

Ze liep naar de bedstee, haalde er een bundeltje goed uit en legde het behoedzaam in den leegen kinderwagen.

Een bundeltje goed? — Naaiwerk misschien?

Maar dan behoefde het toch niet zoo voorzichtig opgenomen en neergelegd te worden?!

Neen — er zat iets heel teers in. Kijk maar eens

een heel eind kon afzien, maar ook daar geen Jan of Heintje.

Vrouw Post begreep er niets van. — Wat konden de kinderen toch uitvoeren? — Ze kwamen nooit zoo laat. — Ze wisten toch, dat hun moeder altijd op hun thuiskomst wachtte, om de geit te gaan melken.

Met zorg keek ze naar de lucht. Donkere wolken pakten zich onheilspellend samen aan den kant van de rivier. Dat zou wel op onweer uitloopen. — En dan de kinderen nog niet thuis! — Waar zouden ze moeten schuilen?

Met bezwaard hart liep ze weer naar huis terug, gevolgd door het dartele drietal, dat nog niet in moeders zorgen deelde.

Toen ze bij huis kwamen, hoorden ze de geit, die ongeduldig begon te worden, blèren.

Wim zei heel parmantig:

„Moeder, gaat u maar gerust melken. Laat u mij maar op Geertje passen. Ik zal wel zorgen, dat er geen wesp in den wagen komt!”

„Neen, vent! ik weet wel, dat je heel goed op Geertje passen zoudt, maar ik zal haar en Jaantje toch maar meenemen naar de schuur; — dan kan jij bij Keesje blijven. Zal je opletten, dat hij 't hekje niet uitloopt?”

Wim vond zich erg gewichtig, omdat hij nu de oudste was. Hij hoopte maar half, dat Jan en Heintje nog een heelen tijd zouden uitblijven.

Toen moeder klaar was met melken, kwam de bui al dicht bij. Reeds vielen er groote, dikke druppels.

Haastig haalde ze het waschgoed van de heg, reed

den kinderwagen naar binnen en riep ook de andere kinderen in huis.

In de verte begon het al te rommelen. Al sneller vielen de druppels.

Anders was zoo'n regenbui een weldaad! Doch nu dacht de bezorgde moeder maar aan het tweetal op den weg. Wat zou Heintje nat worden in haar dunne katoenen kleertjes.

't Was al halfzes en 't begon donker te worden.

Kwam vader maar thuis, dan kon die eens in 't dorp gaan hooren en de kinderen opzoeken.

Maar Post ging meestal pas om zes uur bij den boer weg.

„O Heer, bewaar mijn kinderen,” bad ze uit 't diepst van haar beangstigd hart, „en breng ons allen weer behouden bij elkander.”

Ze had eens moeten weten, dat haar tweetal door eigen ongehoorzaamheid steeds verder werd weggevoerd.

De jongens vermaakten zich door met hunne vingertjes op de ruiten de regenstraaltjes te volgen, toen Wim opeens riep:

„Ha, daar is vader!”

„Is vader daar al?” riep vrouw Post verheugd en ze snelde naar buiten.

„O man, wat ben ik blij, dat je er bent! — Ik maak me zoo ongerust over Jan en Heintje. Die zijn nog niet thuis van school — en dan in dit weer!”

„Wat! de kinders nog niet thuis — en 't is al donker! — Zulke rakkers! — Wat zouden ze nu weer uitvoeren?”

„Och Janus, misschien is 't hun schuld niet! Maak je nog niet kwaad! — Wie weet, wat er met de stumperds is gebeurd!”

„Maar waar kunnen ze dan zitten?”

„Ja . . . ik begrijp er ook niets van! — Als ze maar geen ongeluk hebben gehad!”

„Kom, je moet niet dadelijk het ergste denken! — Ik zal er maar weer op uit gaan — er zit niets anders op! — Ik was nog wel zoo blij, dat ik weer thuis was! — Maar we kunnen ze toch niet aan hun lot overlaten! — Dan ga ik maar meteen! — Wacht, laat ik even een zak over m'n rug hangen, want het plast er geducht op los!”

„Hier heb je er een; 'n flinke groote. — Och, och wat 'n bui!”

„Nou . . . 't is niet te hopen, dat de kinderen ergens aan den kant van den weg zitten!”

„Neen, daarvoor is Jan nu wel te verstandig. Hij zou dan wel zijn doorgelopen naar huis! — Weet je wat je doet — loop ook eens even aan bij tante Neeltje. Misschien zijn ze daar geweest of heeft ze hen wel zien voorbijgaan!”

„k Zal 't doen, hoor,” riep Post haar toe en verdween met groote stappen in de duisternis.

Hij had 't zijn vrouw niet willen laten merken, maar angstige gedachten vervulden ook zijn hart.

Waar moest hij ze zoeken?

Wanneer een felle bliksemstraal een oogenblik den omtrek verlichtte, keek hij onwillekeurig in 't rond.

Toch zou 't niet goed zijn wanneer ze met dit weer

in 't open veld waren. — Als ze maar niet ergens onder een boom waren gaan schuilen!

Hij wist zelf niet, wat hij er van denken moest.

„Laat ik eerst maar even bij tante Neeltje aangaan,“ besloot hij.

Tusschen den molen en het dorp op een zijpad stond haar woning, waar ze haar ouden dag eenzaam doorbracht. — Maar „eenzaam“ voelde tante Neeltje zich nooit. Ze wist zich immers altijd trouw bewaakt door haren God. En als ze dan haar troost zocht in Zijn Woord en bij voorbeeld las: „Ik ben met u al de dagen!“ — dan dacht ze: Ja, ook met mij! — Ook met de oude Neeltje wil Hij zijn en voor haar zorgen.

Ze was de vriendin der dorpsjeugd en kende de kinderen allemaal.

Wat hoorden ze oude Neeltje graag vertellen! Het vriendelijke oudje liet geen gelegenheid voorbijgaan, hen te wijzen op den grooten Kindervriend.

Jan en Heintje hadden haar lief als een grootmoeder. Ze deden altijd de boodschappen voor haar en er ging haast geen dag voorbij, dat ze niet heel even bij haar in huis wipten; wat meestal nog wat opleverde ook: een appel of een noot; een balletje of een andere heerlijkheid.

Tante Neeltje zat over haar bijbel gebogen, toen ze boven het gekletter van den regen en het rommelen van de donderslagen uit zware voetstappen hoorde op het klinkerpaadje voor 't huis.

Ze had de deur nog niet gesloten, daarvoor was 't nog te vroeg.

Verwonderd keek ze op, toen ze haar neef Post op eens voor zich zag staan, druipnat en zeer ontdaan.

„Hè, Janus, hoe kom jij hier?”

„Ja, tante, voor niet veel goeds!”

„Scheelt er dan wat aan? — Je kijkt zoo benauwd! — Wat ben je nat, jongen!”

„Jan en Heintje zijn nog niet thuis geweest na schooltijd! — Geert zei: ik zou eens vragen, of u ze ook gezien hebt. — We maken ons ongerust!”

„De kinderen weg?! — Och Janus, dat kan toch niet — ze moeten toch ergens zijn! — Maar ik kan me begrijpen, dat jullie ongerust bent.... en dan in dit zware weer! Dan heb je ze zoo graag bij elkaar. — Als God Zijn stem laat hooren, voelen wij ons zoo klein en dan vooral beseffen we, dat we ieder oogenblik opgeroepen kunnen worden!.... Maar de kinderen, och de lieverds! Als hun maar niets overkomen is. Ik heb ze heel niet gezien, maar 'k ben ook den heelen middag van huis geweest. — Och, die Jan en Heintje en de arme Geert — wat zal ze angstig zijn!.... Waar ga je nu heen, Janus?”

Post stond al met de klink van de deur in de hand; hij had haast geen geduld, om tante te laten uitpraten.

„Naar 't dorp, naar den meester, naar den bakker en hier en daar! Ik weet 't eigenlijk zelf niet!”

Met tranen in de oogen legde tante Neeltje haar hand op zijn schouder:

„Ik zal voor ze bidden, Janus; meer kan ik niet doen! — Kom je 't me nog even zeggen, als je ze gevonden hebt?”

„Ik zal 't doen, tante.”

Somber ging hij verder, — „als je ze gevonden hebt” — Was hij maar zoo ver!

Nog nooit had hij zóó gauw den langen weg naar 't dorp afgelegd.

Toen hij er kwam, was alles verlaten; de huizen gesloten. Op het kerkplein, waar altijd een groepje opgeschoten jongens, tegen het brandspuithuisje geleund, vergadering hield, was nu geen sterveling te zien.

Tot wien zou hij zich wenden?

Eerst maar naar den bakker. Daar wisten ze altijd alles, wat er in 't dorp omging.

Hij vond niemand in den winkel.

Als goede bekende, liep hij meteen maar door naar 't woonvertrek, waar het groote gezin bij elkaar zat.

„Janus Post,” riepen allen uit één mond. „Wat kom jij binnenrollen! — Is er brand?”

„Nee, menschen, geen brand, maar ik zoek m'n kinders, Jan en Heintje! — Die zijn nog niet thuis uit school. — Hebben jullie ze ook gezien?”

Albert, het jongste zoontje, die bij Jan in de klas zat, vertelde dadelijk, dat hij ze om vier uur gewoon naar huis had zien gaan.

„En ik heb ze nog bij de boterfabriek zien loopen!” riep z'n broer Evert.

„Zouden ze ook bij oude Neeltje zitten?” bedacht de vrouw van den bakker.

„Nee, daar ben ik al geweest!”

De bakker veronderstelde, dat ze een omweg zouden gemaakt hebben, 't veld door: „Misschien zijn ze bang geworden voor den stier of heeft de bui hen overvallen. — 't Kan best zijn, dat ze, terwijl jij aan 't zoeken bent, zijn thuisgekomen, Post!”

„Er zit niet anders op, dan dat ik maar weer naar huis ga! We willen het hopen, dat ze al veilig en wel bij moeder zitten!”

Allen hadden erg met den beangstigden vader te doen. En de bakker en z'n knecht beloofden gaarne, zoo noodig, verdere hulp te verleen.

Mistroostig verliet hij weer het dorp. Hier en daar liep hij even in, om naar de kinderen te vragen. Maar niemand had iets van ze gezien of gehoord.

De bui was nu zoo goed als voorbij. Overal gingen de deuren en ramen weer open en kwamen de menschen de benauwde woningen uit, om de heerlijke frissche lucht in te ademen.

En aan een ieder herhaalde hij z'n vraag. Maar wie hij ook vroeg, ze wisten niet beter of Jan en Heintje waren gewoon naar huis gegaan.

Tante Neeltje stond hem al aan haar hekje op te wachten, met haar doek om.

Ze zag al aan z'n gezicht, hoe de zaak stond.

„Niets gevonden, Janus? — Dan loop ik met je mee. Ik heb nu toch ook geen rust meer in huis. — Laat ik je arm vasthouden, want ik kan niet best meer zien!”

„Nee, niets gevonden! Maar bij den bakker dachten ze, dat ze nu misschien thuis zouden zijn!”

„Wie weet, Janus!”

Zwijgend bereikten ze de woning. Van verre zagen ze moeder Geert al in de geopende deur.

De kinderen lagen allen te slapen.

Maar moeder had het in huis niet kunnen houden. Hoe dikwijls had ze al in het donker den weg af getuurd en met ingehouden adem geluisterd, of ze naderende voetstappen hoorde.

Eindelijk — daar klonken stemmen!

Janus was dus niet alleen. Zouden ze....? Maar neen, dat waren toch geen kinderstemmen.

Ze liep den tuin een eindje in.

Door de open deur viel een helder schijnsel in den donkeren tuin.

Daar kwam Janus het hekje in met....? Was dat tante Neeltje niet?

Vrouw Post voelde, dat ze bleek werd.

„Je hebt niets gezien?” was alles wat ze vroeg.

Ze gingen naar binnen, waar brood en koffie klaar stond.

De kleintjes hadden met niet minder smaak dan anders hun boterham opgegeten.

Wim, die eerst teleurgesteld was, zonder Jan naar boven te moeten, had het een feest gevonden, zoo lang op Heintjes plaats te mogen liggen bij Keesje en Jaantje in de bedstee en sliep nu hand in hand met zijn broertje.

Post vertelde zijn wedervaren in het dorp. Zijn vrouw kon geen woord spreken en zat maar te schreien. Ook tante Neeltje kon haar tranen niet bedwingen. Toch trachtte ze de verslagen ouders op te beuren:

„Kom, laten we den moed nog niet laten zinken! We hebben den Heer om uitkomst gebeden, nu moeten we het Hem ook vertrouwend overgeven. — Och, die lieve kinders, waar zouden ze toch zijn?”

Hoe dikwijls hadden ze dat elkander en zichzelf al gevraagd, maar niemand of niets kon opheldering geven.

Na een poosje verbrak vader het droevig stilzwijgen:

„Ik ga nog eens naar het dorp terug; dan zal ik den burgemeester vragen, wat we moeten doen. — In ieder geval wil ik nog eens gaan zoeken vóór den nacht. Ook zal ik den veldwachter en nog meer lui vragen om me te helpen.”

„Doe dat, Janus,” zei tante Neeltje, „maar eet dan toch eerst een stukje brood. Je hebt sinds den middag nog niets gehad. Je zoudt er bij neervallen.”

Toen tot Geert, die met de schort voor de oogen zat te snikken:

„Kom, Geert, geef de hoop nog niet op! — Ik blijf bij je tot Janus terug is!”

Nadat Post een paar stukken brood naar binnen had gewerkt, stond hij op en ging er weer op uit.

Nu kwam voor de beide vrouwen een tijd van angstige spanning. De uren kropen voorbij. Toen ze eenigen tijd zwijgend tegenover elkander gezeten hadden, keek vrouw Post eens op den wekker. — Het was acht uur en Janus kon dus pas halfweg het dorp zijn! — In hare verbeelding was hij al wel een uur onderweg. Ze keek tante Neeltje wanhopig aan.

Deze zeide meelijdend:

„Hoor eens, Geert, ik vind, we moesten samen eens wat lezen. Dat zal ons goed doen! — Geef den bijbel maar aan! — Weet je, wat ik altijd zulke heerlijke woorden vind? — Uit den éénnegentigsten Psalm”

Met heldere stem en grooten eerbied las de lieve vrouw die vertroostende woorden. En toen ze aan vers elf kwam, hield ze even op en zei:

„Zou Hij Zijne engelen dan ook niet bevelen, dat zij Jan en Heintje voor onheil bewaren?”

„O ja, tante,” snikte vrouw Post, „dat weet ik, dat weet ik en ik geloof het ook — en toch ben ik zoo bang! — Als ze eens door woonwagenmensen zijn gestolen! — Of als ze eens verdrongen zijn en ik ze nooit meer zal terugzien . . . !”

„Kom, Geert, laten we ons het ergste nu nog niet indenken. De Heer *zal* ze bewaken door Zijne engelen.”

Deze gedachte gaf toch rust.

Langen tijd hoorde men niets dan het getik van den wekker en de geregelde ademhaling der slapende kinderen.

't Werd negen uur, tien uur, maar geen enkel geluid werd buiten vernomen.

Af en toe werd het vrouw Post te machtig en ging ze aan de buitendeur staan luisteren, of ze ook iets hoorde. Maar telkens kwam ze weer teleurgesteld bij tante Neeltje, die rustig met de breikous zat af te wachten.

Eindelijk, tegen elf uur, keken de vrouwen elkander veelbeteekenend aan. — Hoorden ze daar niet geloop in de verte?

Ja, het was zoo!

Beiden sprongen tegelijkertijd op en liepen naar buiten.

Vrouw Post greep tante Neeltje bij den arm en fluisterde heesch:

„Ach! Alleen Janus!”

Weer zaten ze bij elkander en moest Post alles vertellen. Wat viel het den armen vader moeilijk! Gedurig stakte zijn stem.

Hij begon:

„Eerst ben ik dan naar den meester geloopt. Die was erg hartelijk, dat moet 'k zeggen, en z'n vrouw ook, — maar ze wisten niets. — Samen zijn we toen naar den burgemeester gegaan en daar was juist de veldwachter. De burgemeester vond het ook 't beste, in den omtrek van 't dorp te zoeken. — Op 't schoolplein kwamen er 'n heeleboel menschen bij ons. De bakker had 't al overal verteld en iedereen was er vol van. Alle menschen wilden helpen zoeken. Toen hebben we de richtingen verdeeld. Overal zijn we heen geweest: in de weilanden, tusschen de boomgaarden, in de greppels — en voortdurend hebben we geroepen. Bij de kerk zouden we weer bij elkaar komen. — Maar ach, de één na den ander kwam onverrichter zake terug! — Een woonwagen heeft niemand vandaag in 't dorp gezien. — Het is allen menschen een raadsel, waar ze gebleven zijn. — De burgemeester zei, dat hij nu in den nacht niets meer doen kon, maar zoo gauw het licht wordt, zou ik terugkomen en dan zullen ze niet rusten, voor we iets naders weten. — Hij zou telegrafeeren naar de omliggende

dorpen en wou, dat ik ging slapen. — Maar ik ga niet naar bed; de kinders moesten in den nacht nog eens naar huis komen en dan zouden wij slapen....!”

Maar daar kwam tante Neeltje tegen op:

„Hoor eens, Janus, morgen zien we de kinderen misschien weer gezond en wel voor ons en dan moet jij kracht hebben voor je werk en Geert voor de huishouding. Laat mij nu opblijven. — 'n Oud mensch kan wel een nacht buiten slaap en ik kan morgen m'n schade nog inhalen. Ik ga hier in den leuningstoel bij 't raam zitten met de breikous. We laten de luiken open en de lamp aan. Mochten de kinderen nog komen, dan kunnen ze hun huis gemakkelijk vinden. Zoo gauw de dag aanbreekt zal ik Janus wekken!”

Hoewel noode, volgden ze tantes raad op.

Maar noch vader noch moeder deden dien nacht een oog dicht en menig gebed werd in stilte opgezonden.

HOOFDSTUK III.

Nadat Baanders nog een goed half uur had doorgereden, liet hij z'n paard stilhouden bij een tolhek, midden in het bosch. Op zijn roepen kwam de tolbaas al gauw naar buiten.

Het onweer was nu bedaard; de regen had opgehouden; men hoorde alleen nog het druipen der takken.

Baanders sprong van den wagen, tilde het achterzeil

wat op, om een mand naar zich toe te trekken.

Een frissche wind blies in den wagen, wat Heintje deed huiveren in haar vochtige kleeren. Ze sloeg de oogen op en wilde juist vragen: waar ben ik, — toen Jan haar een duw gaf en toefluisterde:

„Stil, hou je mond, anders merkt hij ons!”

Meteen hoorde ze een zware mannenstem zeggen:

„Nou, je hebt nogal zoo wat bij je.”

Waarop de stem, die ze al meer gehoord hadden, antwoordde:

„Een wagen vol, ja, maar er is ook 'n deel voor mezelf bij. Ik heb wat aardappels opgedaan.”

„Zoo, die zijn zeker beter dan de mijne,” zei de ander; „mijn aardappeloogst is heelemaal mislukt....”

Met ruwe woorden gaf hij aan z'n ontevredenheid lucht.

„Kom, kom!” suste Baanders, „je vergeet, dat er een heeleboel is, dat wèl goed is uitgevallen! — Maar dat wordt niet opgemerkt! — Me dunkt, dat je geen klagen hebt. — Doe maar gauw 't hek open, Klaassen. Ik verlang naar moeder de vrouw en de kinders. — Wat is 't een weertje geweest, hè? — Ik ga eens gauw kijken, hoe ik 't thuis zal vinden. Goedenavond!”

„Genavond!” — bromde de mopperige tolbaas.

En de wagen zette zich weer in beweging.

Heintje wist nu weer precies, hoe 't kwam, dat ze niet in haar warme bed lag, maar naast Jan zat in den donkeren hoek van den wagen; — en de angst overviel haar weer.

Ze kroop nog wat dichtër naar Jan toe en zei:

„Jan, ik heb hem geen één keer hooren vloeken, zooals die andere. Misschien is 't toch zoo'n erge kwaje niet!”

„Nee, misschien ook niet.”

„Wat doe je, als hij thuis komt? — Kunnen we er dan niet gauw uitspringen en wegloopen?”

„Waar naar toe?”

„Naar huis.”

„Hoe kan dat nou. Ik weet hier toch immers geen weg in 't donker!”

„Wat dan?”

„Ik zal er nog eens over denken.”

Heintje zweeg verder en dommelde weer spoedig in. Weldra sliep ze zóó vast, dat ze het niet eens merkte, als de wagen stil hield, wat nog enkele malen gebeurde, vóór Baanders zijne woning had bereikt.

Maar Jan had de oogen goed open.

Even had hij een benauwd oogenblik, toen Baanders een doos moest afgeven, die vlak bij zijn voeten stond.

Maar gelukkig had de bode nog niets gemerkt van zijn extra-vrachtje.

Toch zou het — dit begreep Jan heel goed — niet lang meer duren, of ze moesten worden ontdekt. En — wat dan? — had Heintje gevraagd.

Ja, wat dan?!

't Was waar, hij had geen één keer gevloekt, de baas. — Misschien was 't zoo'n kwaje niet. — Jan zou maar net zoo zeggen als 't gegaan was. — Wie weet mochten ze dien nacht wel ergens in 't hooi slapen. — En dan morgen naar huis!

Naar huis! — Nu sprongen ook Jan de tranen in de oogen! — Wat zou vader boos zijn en wat zou moeder 'n verdriet hebben! — Wat zouden ze ongerust zijn, als ze heelemaal niet thuis kwamen!

Hij voelde zich diep ongelukkig.

Juffrouw Baanders, die op den uitkijk stond, genietend van de verkwikkende avondlucht, had zoo gauw niet de lichten van de huifkar ontdekt, of ze ging de staldeuren opendoen, zoodat haar man meteen naar binnen kon rijden.

Met een vriendelijk gezicht verwelkomde ze hem:

„Hè, man, 'k ben blij, dat je weer behouden thuis bent. — Je hebt zeker ook zwaar weer gehad!”

„Nou, of ik zwaar weer gehad heb. Maar ik ben er gezegend afgekomen! — Ik hoorde daar juist bij Stam in 't dorp, dat er bij hem in de wei een koe door den bliksem is getroffen. — En hoe is 't hier gegaan? Slapen de kinderen al?”

Al pratende was hij 't paard aan 't uitspannen.

„Ja, allemaal! Ook Robbert is nu in de rust. 't Was anders een toer, om hem naar bed te krijgen. Hij wou vader weer helpen met uitspannen, maar eindelijk heb ik hem beduid, dat 't vandaag wel laat zou worden.”

Het paard stond nu in den stal.

„Ziezoo,” zei Baanders, „morgen zal ik den wagen wel lossen. Alleen de mand met eieren wil ik er even uit halen; die wordt vanavond nog gehaald.”

„Nu zal je 't hebben,” dacht Jan, die met spanning het gesprek had gevolgd. Hij hoorde den man het zeil

los maken; hij zag hem de klep neerhalen, in den wagen klimmen en tusschen de kisten en manden naar zich toe komen, terwijl juffrouw Baanders met een lantaarn bijlichtte.

Op dat oogenblik kreeg Baanders de beide kinderen in 't oog.

„Wel heb ik van mijn leven!” riep hij verbaasd uit.

„Wat is er, Dirk?” vroeg zijn vrouw; „is er iets met de eiers?”

„Neen,” zei hij, „maar kijk nu eens, wat ik achter in den wagen vind!”

Hij nam haar de lantaarn uit de hand en hield deze Jan voor 't gezicht, die wel door den wand van den wagen heen wilde kruipen.

Heintje bleef rustig doorslapen, onwetend van wat er om haar heen gebeurde.

„Wat moet dat beteekenen?” viel de baas uit. „Hoe komen jullie hier?”

Weg was de moed van Jan en vergeten was hij, wat hij zou zeggen. Huilende kon hij er alleen maar uitbrengen:

„'t Was per ongeluk. — De wagen ging ineens zoo hard — en toen konden we er niet meer af. . . . Slaat u Heintje als 't u belieft niet. Ze krijgt zoo gauw hoofdpijn. — Slaat u mij maar.”

Juffrouw Baanders, die ook vreemd opgekeken had, toen ze de kinderen in 't oog kreeg, had diep medelijden met Jan, die daar zoo ongelukkig haar man zat aan te kijken, maar meer nog met het meisje, dat tegen hem

aangeleund, lag te slapen en er zoo zwak uitzag met het bleeke, smalle gezichtje.

Baanders' toorn was al gezakt en goedig zei hij:

„Nee hoor, slaan zal ik jullie niet. Wees maar niet bang! — Maar wat praat je van hard rijden? Waar ben je er dan op geklommen? — — Zeker op de klep gesprongen!? — Ja, het oude liedje weer! — 'k Denk anders, dat je het nu wel voorgoed hebt afgeleerd, manneke! — — Wacht, kom er eerst eens uit, dan moet je me alles eens precies vertellen!”

Gehoorzaam wou Jan opstaan, doch keek toen verlegen naar zijn zusje. Hij schudde haar eens heen en weer, maar ze steunde, keek even droomerig op en begon meteen weer te knikkebollen.

„Och man, zou je 't arme schaap niet even er uit tillen?”

Baanders was al bezig. Met z'n stevige armen, gewend aan zwaarder vrachtjes, nam hij het slapende kind op en droeg het voorzichtig uit den wagen.

„En wat nu, vrouw?”

„Och, draag haar maar naar binnen, Dirk, in den grooten leuningstoel, dan kunnen we straks verder zien!”

En tegen Jan, die bedremmeld achter den wagen stond:

„Loop jij ook maar mee.”

Schoorvoetend volgde hij de goedgehartige vrouw naar de woonkamer.

Toen Baanders Heintje in den stoel zette, werd ze wakker. Verwonderd keek ze om zich heen en, de vreemde kamer ziende, begon ze weer bedroefd te huilen.

„Ja meisje, nu ben je niet bij moeder thuis! Maar

we zullen je geen kwaad doen — wees maar niet bang!”

Met deze woorden bracht de vriendelijke juffrouw Heintje wat tot bedaren.

Onderwijl moest Jan op de vragen van den baas antwoorden en vertelde hij, hoe het dorp heette, waar ze woonden; dat ze een heel eind vóór den molen den wagen hadden ingehaald; dat deze toen juist zoo langzaam ging, maar later op eens zoo hard begon te rijden, zoodat ze er niet meer af konden.

„En waarom heb je toen niet geroepen?”

„We durfden niet! — en toen we zoo nat werden, zijn we naar binnen gekropen!”

„Domme jongen! Had toen nog maar geroepen, dan hadden jullie nog naar huis kunnen loopen. Maar je hadt een kwaad geweten, hè? — Zeker bang voor een pak slaag! — Nu, je hadt 't eigenlijk ook wel verdiend! — Doch 'k zal nu maar denken, dat je je straf al beet hebt!”

„Maar Dirk,” zei juffrouw Baanders nu, „ik begrijp niet, dat je ze niet hebt zien zitten van den bok af.”

„Dat zou ik anders ook wel, maar ik had het kamerschut voor den dokter tegen de bank gezet. Dat ding is heelemaal met hout betimmerd en daar zijn de rakkers achter gekropen.... Och, och, het is een nare geschiedenis! 'k Heb erg te doen met die menschen daar ginds!.... Hoe heet je vader ook weer? Post? — Die naam komt me bekend voor. Is hij niet ploegdrijver bij boer Mertens? — Ja, dan ken ik hem wel. Ik moet wel eens op de boerderij zijn. — Ja, 't is een treurige

geschiedenis!" — en met een bedenkelijk gezicht verschoof Baanders zijn pet.

„De kinderen moeten vannacht natuurlijk hier blijven,“ zei nu juffrouw Baanders en ze keek eens naar Heintje, die beurtelings rood en bleek werd en, in weerwil van de warme kamer, gedurig zat te rillen.

„Ja, als ze in de buurt woonden, zou ik ze graag even thuis brengen, maar R. is niet naast de deur. — Dan zit de rivier er ook nog tusschen en de veerman krijg je 's nachts met geen mogelijkheid uit z'n bed.“

„Hebt u niet een plaatsje voor ons in 't hooi?“ vroeg Jan schuchter.

„In 't hooi? Neen hoor, we hebben op zolder nog een bed staan, daar mag je wel in slapen, hè man? En Heintje, — zoo heet je zusje immers? — die kan dan in de bedstee in het opkamertje! Ik denk, dat het haar goed zal doen, als ze onder de wol komt. — Maar jullie zult wel honger hebben. We zullen eerst wat brood klaar maken. — En jij zult ook wel naar een boterham verlangen, man. Je bent laat thuisgekomen.“

Jan rammelde van den honger en liet zich de dik besmeerde boterham best smaken.

Maar Heintje was niets op haar gemak bij de vreemde menschen. Ze durfde ternauwernood antwoorden, als juffrouw Baanders haar wat vroeg en het duurde een heelen tijd, eer ze een sneedje brood naar binnen had gewerkt.

„Kom, ik zal haar maar naar bed helpen, dat zal 't beste zijn!“ —

En alsof 't een eigen moeder was, nam juffrouw

Baanders haar bij de hand en verliet met haar de kamer.

Toen ze 'n poos later ook Jan z'n slaappleats had
gewezen, en zich weer bij haar man zette, zei ze:

„Ik geloof vast, dat het arme kind kou gevat heeft
in haar natte kleertjes. Ze ziet er uit of ze koorts heeft.
Ik zal haar nog wat warme melk brengen en vannacht
maar bij haar op 't kamertje slapen. Want het zal geen
rustige nacht voor de stumper wezen. En als ze dan alleen
in zoo'n vreemd huis ligt, wordt ze misschien bang.”

„'t Is wat moois, dat je je nachtrust nu nog voor
zoo'n vreemd kind moet opofferen!”

„Och man, laten we blij zijn, dat we zoo voor ze
zorgen kunnen. Er staat toch in den bijbel: Vergeet
de herbergzaamheid niet! En denk eens in, dat onze
Klaartje of Robbert zoo bij vreemde menschen te land
kwamen, zouden we het ook niet heerlijk vinden, als
ze goed ontvangen werden?”

„Vrouw, je hebt gelijk. Je brengt de christelijke liefde
beter in toepassing dan ik. Als jij de melk gaat brengen
zal ik eens even naar den jongen gaan zien! — Och, och,
die arme ouders; die zullen vannacht ook niet veel slapen.”

Baanders vond Jan in diepe rust, maar twee dikke
tranen, die op z'n wangen achtergebleven waren, ver-
telden hem genoeg. Zelf vader zijnde, had hij nu toch
ook medelijden met z'n ongewenschten gast. Hij dekte
hem nog eens toe en toen hij op z'n teenen de zoldertrap
afliep, nam hij zich voor den volgenden morgen zoo vroeg
mogelijk de kinderen bij hun ouders terug te brengen.

Juffrouw Baanders vond in het opkamertje, waar ze

op tafel een klein lampje had laten branden, Heintje nog wakker.

„Slaap je nog niet, mijn lieve kind?”

„Ik heb zoo'n dorst,” klaagde Heintje; „en mijn hoofd doet zoo'n pijn.”

„Kijk eens, ik heb hier lekkere melk voor je en dan zullen we een natten doek om je hoofd leggen. Dat zal je goed doen!”

De koude doek deed weldadig aan op het gloeiende hoofdje. Juffrouw Baanders ging naast de bedstee zitten en Heintjes hand in de hare nemend, zei ze teeder:

„Nu moet je maar denken, dat ik je moeder ben. Ik blijf vannacht hier op de kamer slapen en als je wat nodig hebt, mag je me gerust roepen.”

Toen Heintje het woord „moeder” hoorde, begonnen de tranen weer te vloeien en snikkend vroeg ze:

„Wanneer mag ik weer naar huis?”

„Nu, we hopen, dat je hoofdpijn morgen over is en dan zal de bode jullie een eind weg brengen. Dan krijg je eerst nog een boterham en een lekker kopje thee en zie je Robbert en Klaartje ook nog. — Klaartje, dat is ons kleine meisje; ze kan al goed loopen en begint van alles te praten. En Robbert is haar broertje; die is iets grooter dan Jan. — Heb jij ook nog meer broertjes of zusjes?”

„Ja, juffrouw, nog twee broertjes en twee zusjes. En Geertje is nog maar zoo klein! — Nu heb ik van avond niet eens op haar kunnen passen. Misschien heeft ze wel een ongeluk gekregen!”

„Kom, Heintje, dat moet je nu maar niet denken! — Je hebt straks je avondgebedje gedaan en gevraagd, of de lieve Vader in den hemel over jou de wacht wilde houden; diezelfde Vader waakt toch ook over kleine Geertje.”

Dat troostte haar. Zoo sprak tante Neeltje ook altijd.

Nog even bleef de goede vrouw bij de bedstee zitten, maar weldra sliep Heintje nu in.

Doch dien nacht werd ze verscheidene keeren met een schreeuw wakker. Dan droomde ze, dat ze boven op de huif van een wagen zat, die in 't water reed; of van een boozen man, die haar wilde slaan. En één keer zag ze in haar droom, dat al de kleintjes thuis het hekje uitgelopen waren, nu zij niet op ze paste; en dat Geertje door een auto werd overreden. — Ze gilte het uit en eerst toen juffrouw Baanders haar verzekerde, dat het maar een droom was en Geertje thuis rustig in haar wiegje lag te slapen, was ze gerustgesteld.

Door het zitten in haar natte kleertjes, en dan nog wel in de koele avondlucht, had ze kou gevat. Ze had koorts, maar tegen den morgenstond scheen deze te dalen en viel ze in een rustigen slaap.

HOOFDSTUK IV.

Toen juffrouw Baanders om zes uur opstond, vond ze het jammer Heintje wakker te maken. Ze liet haar daarom maar rustig liggen en deed zoo stillletjes mogelijk.

En ook z'n bok en bokkewagen moesten
natuurlijk bewonderd worden, blz. 41

Spoedig verliet ze het vertrek en ging naar haar eigen slaapkamer, om Klaartje aan te kleeden. Daar zag ze door 't raam in den tuin Robbert samen met Jan; naar 't scheen de beste maatjes. Robbert liet z'n nieuwe vriendje de konijnen zien. En ook z'n bok en bokkewagen moesten natuurlijk bewonderd worden.

Jan was verrukt over het mooie spannetje, dat kon ze aan zijn gezicht zien. Maar toen Robbert werd weggeroepen, om z'n vader te helpen met het uitladen van den wagen en Jan alleen in den tuin achterbleef, zag ze hem weer verdrietig in 't rond kijken. Al de vroolijkheid was van zijn gezicht verdwenen.

„De arme jongen denkt zeker aan huis,” overlegde ze bij zichzelf.

Nu, hij zou niet lang meer behoeven te wachten! — Ze had den vorigen avond met haar man afgesproken, dat, als deze om acht uur uit zou rijden, hij de kinderen een eind zou meenemen. Ze konden mee rijden tot over het veer, maar dan moest hij een anderen kant uit. Dan hadden ze echter den dijk maar te volgen en konden ze zelf hun weg wel vinden.

Baanders zat al in de voorkamer een pijpje te rooken, toen z'n vrouw met Klaartje op den arm binnenkwam.

„Goeden morgen, vrouw,” zei hij; „heb je nogal geslapen? — Zet het kleine ding maar hier op m'n knie! — En hoe gaat het nu met het meisje? Over een uur moeten we weg. Jan is al met onzen Robbert in de weer!”

„Ja, ik zag ze boven uit 't raam. Hij zal wel verlan-

gen om naar huis te gaan; maar ik vrees, dat hij zonder z'n zusje zal moeten vertrekken. — Het arme kind heeft vannacht stellig koorts gehad. Ze had voortdurend angstige droomen. Eerst tegen den morgen is ze rustig gaan slapen en nu slaapt ze nog. — Ze moet hier vandaag nog maar blijven. Laat Jan dan vast alles thuis vertellen."

Baanders dacht eens na.

„Je hebt gelijk, dat zal het beste zijn! — En weet je wat, als dan Post of z'n vrouw haar wil komen halen, dan kan ik ze wel thuis brengen. Want ik moet morgen weer langs R."

Zoo werd afgesproken en juffrouw Baanders riep de jongens binnen voor 't ontbijt.

Robbert ging meteen naar zijn moeder en zusje toe, om ze een morgenzoen te geven, maar Jan bleef aarzelend op den drempel staan.

„Kom maar binnen, vent!" moedigde Robberts moeder aan. „Hoe heb je geslapen?"

„Goed, juffrouw!" zei Jan, nu wat vrijmoediger en keek zoekend de kamer rond.

„Je mist zeker je zusje? — Die slaapt nog! — Kom maar hier naast me zitten! — Als vader uit den bijbel gelezen heeft, mag je straks even met me naar haar gaan kijken!"

Eerbiedig zat Jan te luisteren, evenals de andere kinderen. Het was niets vreemd voor hem; vader deed het 's Zondags ook; — in de week niet, zeker omdat hij maar arbeider was, dacht Jan. — Hij nam zich voor,

dat toch eens te vragen, als hij weer thuis was.

Na het bijbellezen vertelde Baanders hem, wat ze besloten hadden. Zijn gezicht helderde er van op, maar toen hij hoorde, dat Heintje nog niet mee zou gaan, stond het huilen hem weer nader dan het lachen.

„O, wat zal vader wel zeggen! — Ik durf niet zonder Heintje naar huis.”

„Ik denk,” zei juffrouw Baanders, „dat je vader blij zal zijn, als hij je ziet. Ze weten heelemaal niet, waar jullie gebleven bent. En ze zullen het heel verstandig vinden, dat Heintje vandaag nog in bed blijft. — Ga nu maar met me mee. Als je zusje wakker is, kan je haar meteen goeden dag zeggen.”

Maar Jan trof het niet. Heintje sliep nog en wachten tot ze wakker werd kon niet, want het was hoog tijd om weg te rijden.

„Moeder,” zei Robbert, „Jan heeft gisteren zijn pet verloren. Mag hij er een van mij terleen hebben?”

„Natuurlijk! — Zonder pet of hoed kan een jongen toch moeilijk op pad, is 't wel? — Haal je strooien hoed eens, Rob.”

Robbert was in een ommezien de kamer uit en weer terug met zijn hoed, die wel wat bruin geworden was van de zon, maar toch nog goed en gaaf. Vol trots zette hij hem op Jans hoofd.

Maar nu schoten allen in een lach. — De hoed zakte Jan over de ooren!

Hij kreeg 'n kleur en wist niet, hoe hij moest kijken. Juffrouw Baanders kwam hem te hulp:

„Niks om te lachen, hoor Jan! Hij is wel een tikje te groot, da's waar. Maar hij is toch wat lekker voor de zon! — En misschien vind je je pet nog wel! — Je moet maar eens uitkijken. Weet je nog, waar hij af-waaide?”

„Ja juffrouw, 'k geloof het wel!”

„Kom, Jan, we moeten gaan, jong!” riep de stem van Baanders door de gang.

Meteen ging Jan naar buiten, gevolgd door juffrouw Baanders met Robbert en Klaartje, die mee gingen naar 't hek, om ze na te wuiven.

„Zeg maar aan je moeder,” drukte ze hem nog op 't hart, „dat ik goed voor Heintje zorgen zal.”

„Ja, juffrouw,” zei Jan.

Hij mocht naast den bode op den bok zitten. Dat was heel wat prettiger dan tusschen pakken en kisten neer te hurken! — Hè, als nu Heintje er bij had mogen zijn!

Maar juist dit, dat hij zijn zusje niet naast zich had en de gedachte aan de thuiskomst, waar hij zoo tegen op zag, vergalden veel van zijn genot!

Een heldere zonneshijn bescheen het landschap, dat ze door reden. Alles zag er even vroolijk uit.

Aan den weg was niet veel meer te bespeuren van de zware onweersbui.

Hoe heel anders maakte Jan nu den rit! Wat had hij Baanders veel te vragen! — Deze had schik in zijn reismakker en gaf hem zelfs een heel eind de leidsels in handen.

Jan dacht nu aan geen narigheid. Dat was toch maar

heel wat anders dan stilzitten in de schoolbanken! — Hij had al weer zijn keus gemaakt voor de toekomst: bode wilde hij worden! — Wat fijn, zoo overal heen te rijden; alles in den wagen te laden en aan een ieder het zijne thuis te bezorgen!

Hij werd in z'n overpeinzingen gestoord door Baanders:

„Daar heb je den dijk, Jan! Dien moeten we op; — laat mij nu de teugels maar nemen. Ik zie daar een motorfiets aankomen ook! Bles is wel niet bang, maar als hij een ander aan de teugels voelt, sta ik niet voor hem in.”

„Kan Robbert ook zoo goed mennen?” vroeg Jan.

„Nou dat zal waar zijn!”

„Mag hij 't ook als er een auto voorbijkomt?” —

Van harte hoopte hij, dat Baanders neen zou antwoorden. Want wel was Robbert twee jaar ouder, maar hij wilde toch niet voor hem onderdoen.

„Nee hoor,” was het geruststellend antwoord. „Dat is jullie nog niet toevertrouwd.”

Ze waren nu boven op den dijk.

Wat kon je hier ver in 't rond zien! — Jan telde in een ommezien zeven kerktorens. — En wat leken de huizen van het dorp daar in de verte klein; 't was net speelgoed.

„Jan, kun je zien, of de pont aan deze zijde van de rivier is?”

Jan hield de hand boven de oogen en tuurde in de verte — den hoed had hij maar naast zich op de bank gelegd.

„Ik zie hem niet,” zei hij, „ja toch, midden in de rivier, maar hij ligt stil.”

„Nee jong, dat heb je mis gezien.”

Jan keek nog eens goed en toen zag hij den afstand tusschen de pont en den oever steeds kleiner worden.

„Nu zie ik het. — Hij komt hierheen.”

Onderwijl naderden ze het veer. Een rijtuig en een paar fietsers kwamen er af. Baanders liet ze voorbijgaan en reed voorzichtig de pont op.

Jan had geen oogen genoeg! Wat was er veel te kijken! Ze moesten eerst nog wachten op een sleepboot, die een lange rij schepen achter zich aan had. Wat een bedrijvigheid daar op 't water!

Op zoo'n schip wonen, dacht Jan, is toch ook wel leuk! Eigenlijk nog mooier dan bode zijn. — Wat een aardig groen geverfd huisje stond daar bovenop — en wat zag je altijd veel! — Thuis achter den molen was alles zoo iederen dag hetzelfde.

Terwijl ze wachtten, maakte Baanders een praatje met den veerman. Jan was te veel in z'n beschouwingen verdiept, om er op te letten. Maar op eens werd zijn aandacht getrokken, zoodat hij wel luisteren moest, of hij wilde of niet.

„Zijn hier nog ongelukken gebeurd door den bliksem?” vroeg Baanders.

„Nee, dat is best afgelopen,” antwoordde de veerman. „Zelfs geen beest in de wei is getroffen! Maar zoo juist vertelde me een man uit R., dat daar het heele dorp in opschudding is over twee kinderen, die vermist zijn. Ze zijn gisterenmiddag na school niet meer thuis geweest. Tot in den nacht hebben ze alles afgezocht,

maar niets gevonden. — Ze denken nu aan een ongeluk. Of misschien zijn ze gestolen. Je hoort tegenwoordig zulke vreemde dingen....”

Maar toen vertelde Baanders hem, wat hij den vorigen avond in zijn wagen had gevonden.

„Eén van het vermiste tweetal heb ik hier bij me,” eindigde hij, „de andere moet nog wat uitslapen.”

Meteen keek het hoofd van den veerman om den hoek. Daar zat Jan hoog en breed op den bok!

„Zoo, zoo, baasje, heb ik je gisteren ook al over gezet! — Dan krijg ik nog centen van je.”

Jan schrok er van. Hij had geen halven cent op zak en hoe moest hij nu betalen?!

Maar de bode hielp hem gauw uit den brand:

„Nee veerman, dat is mijn zaak! M'n gasten houd ik altijd vrij!”

De veerman moest eens lachen.

„Nou deugniet,” zei hij, „je mag van geluk spreken, dat je bij Baanders te land bent gekomen! Je hadt het slechter kunnen treffen! — Maar je hebt de arme menschen daarginds maar leelijk in den angst laten zitten! — Kom, de weg is vrij; we kunnen verder, hoor.”

Jan was stil geworden. O, wat verlangde hij, vader en moeder te vertellen, dat ze *geen* ongeluk hadden gekregen en dat ze *niet* waren gestolen — maar toch, wat zag hij er ook weer tegen op!

„Ziezoo, Jan,” zei Baanders, toen ze aan den overkant waren, „nu moet ik hierheen en jij rechts. De weg is gemakkelijk te vinden: je houdt aldoor maar den dijk,

totdat je aan een wegwijzer komt; daar ga je den dijk af en dan loop je aldoor denzelfden weg tot de brug — en daar weet je zelf wel, hoe je in R. komt, is 't niet? — En je weet je boodschap, hè? Heintje is bij ons en als vader of moeder haar morgen komt halen, dan kunnen ze 's middags met mij terugrijden, omdat ik dan door R. moet. — Dag Jan, geef me de hand!"

Verbluft stond Jan de huifkar na te kijken, tot hij uit 't gezicht was. Toen voelde hij zich op eens erg verlaten.

Met het bieten lossen, dien keer met Arie, was 't heel anders geweest, veel gezelliger . . . maar nu was alles zoo stil! — Er zat niets anders op, dan dat hij maar flink doorliep naar huis.

Naar huis! — Hij liep te bedenken, wat hij zou zeggen, als hij thuis kwam. — Was Heintje er nu maar bij! — Saai loopen ook, zoo heel alleen! Hij was zoo aan het gezelschap van zijn zusje gewoon. — Het leek hem, of er geen eind kwam aan den dijk. Och, och, wat een lange weg!

Het liefst keek hij maar naar rechts, naar de rivier. — Als er een schip voorbijkwam, kon hij niet laten even stil te blijven staan en het met zijn blik te volgen.

Zowat een uur had hij gelooopen, toen hij aan een groot hek kwam. Hij keek er met studie naar. Ja, hij herkende het; het was 'tzelfde hek, waarbij gisteren z'n pet afwoei!

In een ommezien stond hij er voor. Zou hij er over klimmen? — Tegen de helling van den dijk stond een

geit te grazen, aan een paal gebonden. Een eindje verderop zag hij tusschen de boomen door een boerderij. Maar er was geen levend wezen te bespeuren.

Reeds was hij tegen het hek opgeklommen, maar hoe hij tuurde in het gras, hij zag geen pet!

„Kom”, dacht hij, „het zou toch jammer zijn, hem voorbij te loopen! De menschen zullen me niks doen. Hij is toch eerlijk van mij!”

Meteen stond hij aan de andere zijde.

„Mè”, zei de geit en het dier keek met groote oogen den vreemden bezoeker aan.

Op handen en voeten kroop Jan door 't gras. En jawel hoor, daar zag hij iets donkers liggen. — Maar was dat wel een pet? — Eenigszins aarzelend raapte hij het ding op. Wat een natte prop! — Toch was 't zijn eigen geruite schoolpet. Maar veel moois was 't niet meer! — Hij wrong ze eens uit, trok en rekte er aan, tot er wat meer fatsoen in kwam. Onderweg zou ze wel opdrogen, als hij ze in de zon heen en weer zwaaide.

Jan was blij, dat hij zijn eigendom weer in z'n bezit had. Nu behoefde hij tenminste niet met dien mallen, wijden hoed naar school. De jongens zouden hem anders vast hebben uitgelachen.

Met meer opgewektheid vervolgde hij zijn weg.

Alleen toen hij den molen naderde, kwam het gevoel van tegen-opzien weer boven

Tante Neeltje dribbelde heen en weer in het tuintje

van Post. Ze had wat luiers uitgewasschen en hing deze nu over de heg te drogen.

Opeens hoorde ze Wim, die boven op het tuinhokje zat, uitroepen:

„Daar is Jan! daar is-tie!”

Verschrikt keek ze op en waarlijk, daar kwam Jan op haar toestappen, bestoven en verhit, met een hoed in de ééne en zijn pet in de andere hand.

Eerst kon de goede ziel geen woord uitbrengen. Geen wonder! — Zoo in gedachten verdiept te zijn, natuurlijk peinzend over de kinderen — en dan opeens Jan in levenden lijve voor zich te zien staan, — het was zeker iets om van te schrikken!!

Toen ze haar spraak weer terug kreeg, zei ze met bevende stem:

„Maar Jan, jongen, waar kom jij vandaan en waar is Heintje?”

„Heintje is nog bij den bode, tante! — Is vader al thuis?”

„Nee, je vader is niet thuis en loop maar niet zoo haastig naar binnen, want moeder is er ook niet! Ze zijn van morgen vroeg al naar 't dorp gegaan, om weer naar jullie te zoeken en ze zijn nog niet terug! — Maar vertel me nu toch eens, wat jullie hebt uitgevoerd! — Een heelen nacht van huis!”

De schrik zat tante nog in de beenen. Ze trok Jan mee naar de bank, op den voet gevolgd door de twee broertjes, die erg veel belangstelling hadden voor den nieuwen hoed.

Nu moest Jan alles vertellen. Hoofdschuddend zat tante Neeltje te luisteren:

„Och, och,” zei ze, toen hij had uitgesproken, „wat zullen je goede ouders gelukkig zijn! — De arme menschen hebben 't hard te verantwoorden gehad! — Tsjonge, tsjonge, wie had dat nu kunnen denken: op een kar — de rivier over — bij vreemde menschen geslapen! — God heeft onze gebeden verhoord, Jan! En nu nog één dag geduld, dan zien we, hopen we, Heintje ook weer terug! — — Daar komen je vader en moeder aan. Wacht, ik zal ze het goede nieuws gaan vertellen!”

Daar had Jan niets op tegen. Hij vreesde altijd nog vaders pak slaag en onwillekeurig hield hij zich nog wat achteraf!

Maar vader en moeder dachten niet aan boos zijn! Ze waren veel te dankbaar, dat ze Jan weer levend terug zagen. Dat bleek wel uit de teedere wijze, waarop vrouw Post haar jongen in de armen sloot: en uit den toon, waarop vader zei:

„O, Jan, Jan, als we jullie toch eens hadden moeten missen! — Maar nu hebben we je weer. En Heintje ook, al is ze nog niet hier! — Ze is toch niet erg ziek? Tante Neeltje zei: ze heeft kou gevat.”

Jan, overstelpt door de liefdevolle ontvangst, barstte plotseling in huilen uit. Hij had ook zoo veel beleefd in dien korten tijd.

Anders altijd de grootste praatjesmaker in huis, voelde hij zich nu zoo klein — en nog nooit had hij het zoo gezellig gevonden en zoo veilig bij vader en moeder thuis.

Weg waren de illusie's over schepen en huifkarren! — Er ging toch maar niets boven het huisje achter den molen met het vriendelijke aardige tuintje.

Toen hij wat rustiger geworden was, zei hij ook de boodschap van den bode over het halen van Heintje.

Dadelijk werd besloten, dat moeder Post den volgenden morgen vroeg op pad zou gaan. Tante Neeltje wilde graag weer voor de huishouding zorgen.

Met heel wat ruimer hart ging men aan tafel en allen waren het met tante Neeltje eens, dat God nu ook wel mocht worden gedankt voor de uitredding.

„Ja tante,” zei moeder bewogen, „u hadt wel gelijk, dat de Heer ze zou bewaken door Zijne engelen.”

Wat was er nog veel te vragen en te vertellen! Natuurlijk kwam ook de natte pet aan de beurt. Toen Jan hoorde, dat die zoo gauw maar niet droog was, keek hij beteuterd en vroeg:

„Moet ik dan van middag met dien grooten hoed op naar school?”

„Nou,” zei vader, „ik vind, dat je er nogal goed afkomt met die straf. Je mag voor schooltijd ook eerst nog wel bij den burgemeester en overal gaan vertellen, dat je weer boven water bent. De menschen waren er allemaal zoo van overstuur!”

Dat vond hij nu juist niet de prettigste taak, maar het viel hem nog mee, dat hij er zoo bij vader af kwam, die altijd zoo streng was. Hij durfde niet veel tegenwerpingen te maken.

„En Jan,” vroeg tante Neeltje, „heb je die vriendelijke

menschen nu wel bedankt? — Ze hadden jullie net zoo goed op straat kunnen zetten En nu zorgen ze nog zoo goed voor Heintje ook!”

„Nee, tante, ik heb ze heelemaal niet bedankt. Ik heb ze alleen maar goeden dag gezegd!”

„Dat is jammer! — Zouden jullie het niet aardig vinden, Janus en Geert, als hij de menschen een brief schreef? Geert kon hem dan morgen meenemen. — Jan kan zoo mooi schrijven!”

Vader en moeder vonden het een prachtigen inval van tante; maar Jan keek wat bedenkelijk.

„Kom, jongen,” moedigde vader aan, „dat zal best gaan! Wat heb je laatst op school niet een prachtigen brief geschreven. — Nu wordt het tijd om naar school te gaan, maar vanavond moet je je kunsten maar eens vertoonen!”

Jan vond 't toch ook wel gewichtig. En toen 's avonds de lamp werd aangestoken en de tafel wat was opgeruimd, scheurde hij een leeg velletje uit een oud school-schrift en begon met een ernstig gezicht te schrijven:

Geachte bode en juffrouw,

Vader en moeder zeggen, dat ik u had moeten bedanken en dat heb ik niet gedaan en nu schrijf ik u een brief. Ik dank u wel voor het slapen en het meerijden en de hoed van Robbert en dat u ons niet geslagen hebt en voor de boterhammen en mijn pet heb ik nog gevonden. Hij was erg nat. Hij lag bij een groot geel hek. Daar was ook een

geit, net de kleur van den bok van Robbert, maar ik vind den bok toch veel mooier. Ik zal nooit meer meerijden achter op een huifkar. Wel op den bok, dat vond ik heerlijk. Ik eindig mijn brief. Gegroet

van
JAN POST.

Den volgenden morgen maakte vrouw Post zich klaar voor de reis. Wat verlangde ze Heintje naar huis te halen en juffrouw Baanders in eigen persoon den dank van haar moederhart te brengen!

Met leege handen komen wilde ze niet. Daarom vulde ze een mandje met wat pas geplukte peren van hun eenig boompje.

Ook werd een groote, warme doek voor Heintje ingepakt. En bovenop legde Jan vol glorie zijn brief, die door Baanders en z'n vrouw met belangstelling werd gelezen en nog jaren lang bewaard als aandenken aan het ongewone vrachtje

IN DE HUIFKAR.
